

Förspel

Mina föräldrar befriades från mycket när de dog. Gården som var i stort behov av upprustning, min fars värkande rygg som höll honom vaken om nätterna och min mors ångest som bara blev större för varje år som gick. Men mest av allt slapp de Hanna. Hon blev min börda när de lagts i jorden med knappt ett års mellanrum. Hanna, som varken var flyttbar i tid eller rum. Hon verkade aldrig bli mer än sju år, inbunden i sig själv, ständigt väntandes på att mor och far skulle komma hem. Att de var döda var inget alternativ för henne. Nog borde jag egentligen låtit myndigheterna ta vara på denna människospillra, men det är lätt att vara efterklok. Istället lät jag henne bo kvar och anpassade mitt liv efter henne. Jag var ju ändå hemma med min nyfödda tös. Jag tog min lilla familj och flyttade så nära Hanna jag kunde, till ett renoveringsobjekt som min äkta hälft förvandlade till en modern villa på några år. Han byggde till och med ett torn till mig med utsikt över sjön och Hanna. Tjänsten min far haft som kyrkogårdsarbetare blev Lennarts. Cirkeln verkade sluten då jag stod nere i en grav och skyfflade upp jord. Jag hjälpte till där jag kunde. Döden tycktes nosa mig i hasorna livet igenom. Kyrkogården hade varit en naturlig del av mitt liv. Till de nygrävda gravarna kom de alla förr eller senare. Ändå

tänkte jag mig aldrig att det skulle bli Lennarts och Lindas tur härnäst. Herren tar och Herren ger. Jag satt på rätt sida i bilen, om det nu är mer rätt att överleva än att dö. Min make och min dotter dog omedelbart när timmerbilen dundrade in över vår nya Volvo 760.

Kvar blev jag.

I månader förmådde jag knappt annat än att sitta i köket och stirra på Lindas klotter på tapeten. Jag hade slagit till henne när jag kom på henne med kritan i högsta hugg. Instinktivt hade jag gjort det. Hennes underläpp hade genast börjat darra. När hon inte fanns längre önskade jag att jag inte försökt att skrubba bort vaxkritans oval med spretande armar och ben. Och med en glad mun dessutom.

Sorgen var destruktiv. Den tärde på mig. Och på Hanna, som mest fick hårda ord och kall mat. Jag flyttade till stan för att glömma allt. Om det inte varit för Hanna skulle jag aldrig ha satt min fot där igen. Det var en natt i december jag kom på den geniala idén om kolonilottsområdet.

Jag skulle själv ha en kolonilott så att jag på lagom avstånd kunde ta hand om Hanna utan att behöva vistas i mitt nu alltmer förfallna föräldrahem som dessutom stank av kattpiss. Arrendet på de andra lotterna skulle gott och väl försörja oss båda utan att vi skulle behöva lyfta ett finger. Kvarreds kolonilottsområde var således fött, ur askan av det som borde varit mitt liv.

Han vilade en stund, lutandes mot spadskäftet. Ryggen värkte redan fastän han inte grävt många spadtag. I form var det sista han var, vare sig kroppsligt eller själsligt. Men han skulle bli, hade han tänkt sig. Med baksidan av handen strök han svetten ur pannan innan dropparna fick chansen att rulla ner i hans ögon.

Sedan var det bara att fortsätta. Hur många gånger hade han inte fantiserat om just detta då han suttit instängd på sitt kontor på trettioåttonde våningen? Att komma hem, andas frisk luft, få sätta händerna i myllan, finna frid.

Nu tog han tre djupa andetag och satte sedan igång igen. Spaden skar ner i jorden som nyligen legat frusen under ett vitt gnistrande snötäcke.

Den förre ägaren, Algot, hade påpekat att tjälen just gått ur jorden då de skrev under köpekontraktet förra veckan. Att det bara var att sätta igång. Den gamle mannen hade snutit sig och inte varken sett Peter i ögonen eller skakat hand med honom sedan pappren var klara. Som om där fanns någonting motvilligt som Peter inte kunde ta på. Nog hade han förstått att den gamle mannen gråtit, men han hade inte låtsats om det. Han ville inte veta. Bara det faktum att kolonilott 47 såg ut som den gjorde talade sitt eget tydliga språk. Arbete fanns det med andra ord gott om. Peter ville få allting fint innan han hörde av sig till brodern och berättade att han var tillbaka i Sverige efter alla år i USA och lika många av tystnad.

Jessica

Hon vek ihop kläderna, plagg efter plagg. Högen med nytvättade kläder tycktes aldrig ta slut. Det där att hon hela tiden sköt hushållsarbetet framför sig drabbade sällan någon annan än henne själv. Ändå var det likadant varje gång. Särskilt med tvätten. Men hon var inte särskilt flitig med dammsugaren, moppen eller vattenkannan heller. Och det syntes. I varje hörn fanns spindelväv och de gröna växterna i fönstren skrek efter vatten där de stod, mer eller mindre slokande. Det var inte det att hon inte ville ha det fint, inte alls. Tvärtom älskade hon att bläddra i glansiga heminredningstidningar och drömma sig bort i fantasier om det perfekta hemmet som var ljust, luftigt och dammfritt. Och modernt. Verkligheten var långt ifrån sådan.

Det mesta i huset hade bara blivit kvar efter Urbans gammelmoster Berta. De hade bara flyttat in. När de fick råd skulle de köpa egna nya möbler. Det var femton år sedan nu som han hade lovat henne det och lagt sin hand på hennes höggravida mage. Hon mindes just det så skarpt att det kunde ha hänt igår. Hans hand, löftet och den passionerade kyssen. Framtidstron hade bott i henne vid den tiden tillsammans med det växande barnet. När blev hoppet och valmöjligheterna i livet så små att de kunde rymmas i en tändsticksask? Växte bitterheten av sig själv om nätterna medan hon sov, eller var det bara så

här det var att närma sig fyrtio med stormsteg och känna att livet inte blev mer? Jessica försökte verkligen att slå undan de dystra tankarna och känna tacksamhet över att hon faktiskt hade tak över huvudet, mat på bordet, en man, en son. Det fanns de som inte hade något alls. Fast det hjälpte inte att tänka så. Tvärtom nästan. Skulle hon vara glad för att det fanns de som hade det värre? Skulle hon tvinga lyckan på sig själv fastän det inte var så som hon kände det? Det gick bara inte. De känslor hon hade bubblade upp till ytan, oavsett vad hon tyckte. Det var som en klåda i henne. Efter någonting annat. Detta någonting som hon dövade med oändliga TV-serier och färgglatt lösgodis.

Hon slängde en blick på klockan. En halvtimme kvar tills hennes absoluta favoritprogram började. Några plagg till skulle hon hinna med att vika. Hon fick upp en skjorta ur högen. Urbans enda finskjorta. Den såg ut som om någon hade försökt att spela dragspel med den, ifrån alla håll. Hon fick tag på en galge i trä med texten *AB Viktor Gustafsson Mellerud Tel. 10104* och hängde upp skjortan i hopp om att den skulle hänga sig slät alldeles utav sig själv, att hon skulle slippa ta fram strykjärnet. Hon brände sig alltid på det och en gång hade hon nästan bränt ner hela huset. Eller åtminstone en bit av juldjardinen som hängt i fönstret, alldeles för nära det bortglömda strykjärnet. Jessica och strykjärnet var inga vänner precis. Nästa plagg var en svart huvtröja, en av alla de huvtröjor som William bokstavligen bodde i. Någon gång ibland kunde hon skymta den blonda luggen, mer sällan de bruna ögonen. Han var lik henne, det sa alla. Tyvärr var det nog det enda som de hade gemensamt nu

för tiden. Urban och William kunde sitta i timmar och prata datorer. Eller så satt de tysta framför var sin. Jessica ingick inte riktigt i deras värld. Hon kunde lika gärna haft två kineser inneboende. Hon skulle förstå dem bättre än vad hon förstod sin egen lilla familj. Förmodligen skulle kineserna vara trevligare och ge henne uppskattande leenden för att hon serverade mat och tvättade deras kläder. Och så vidare.

Hon saknade småbarnstiden. Då hade hon stått i samma tvättstuga i källaren och vikt små sparkdräkter med elefanter på och sockar som var så små, så små. Då hade hon och William haft ett eget språk, en egen liten planet där bara de två vistades medan Urban skyfflade ärtor på ToppFrys.

Otåligt tittade hon på klockan igen. Tjugo minuter kvar. Tiden verkligen släpade sig fram. En tunika i ett brokigt mönster av glada färger höll hon nu i sina händer, synade den på armlängds avstånd. Hur hade den hamnat i tvättkorgen? Det var flera år sedan hon ens kom i den. Storlek trettioåtta skvallrade lappen. Som ett hån. Hon borde slänga bort den, eller ge den till den unga kvinnan med de stora ögonen som satt och tiggde utanför ICA Kvantum i Vänersborg. Den skulle klä henne och antagligen sitta perfekt. Själv skulle hon förmodligen aldrig kunna ha storlek trettioåtta igen.

Hon lade tunikan åt sidan. Fortsatte med att leta efter makar till alla de udda sockorna utan större framgång. Samma visa varje gång. Vart tog de vägen egentligen? De udda sockorna lät hon ligga på grovkökets bänk. Sedan gick hon uppför den branta trappan med det som hon vikt ihop. Hon avskydde verkligen att gå i den, särskilt

med famnen full med tvätt. Hon kunde riktigt se för sitt inre hur hon en dag satte foten aningen fel, tappade balansen och föll.

Men inte idag. Hon kom upp i hallen, fortsatte in till vardagsrummet där hon lade de vikta kläderna i fåtöljen. Sedan, efter programmet skulle hon förpassa vart plagg till sin plats. Med en suck damp hon ner i skinnsoffan som sett sina bättre dagar. Den grårutiga filten drog hon om sig och sträckte sig sedan efter fjärrkontrollen. Hon slog på TV:n och insåg att godiset var kvar i väskan i hallen. Ja, hon köpte lösgodis i smyg. Mödosamt reste hon sig ur soffan och gick ut i hallen medan hon hörde hur signaturmelodin drog igång. Genast kände hon hur mjukt och behagligt det blev inuti henne. Några sega råttor och så skulle lyckan vara gjord.

Peter

Den gamla träsoffan med flagnad blå färg som stod längst bort på lotten, som nu var hans, knakade betänkligt under hans vikt. Men den höll. Peter var helt färdig så det dröjde en stund innan han ens orkade få fram cigarettpaketet och tändaren. Händerna var smutsiga av jord och de skakade när han tände. Några hastiga bloss drog han och lät sedan rökringarna segla till väders mot den klarblå himlen. En bit bort skymtade han sjön som låg som en blank spegel.

”Det är nu livet börjar” sa han till sig själv.

Nu. Han kände i varje fall att han levde. Bara efter ett par dagar på kolonilotten hade han ont i varenda muskel i kroppen. Ett tvivel började gro i honom när han såg hur det såg ut och hur hans kropp kändes, den som inte var van vid att arbeta fysiskt. Han skulle aldrig hinna hälften av vad han hade förutsatt sig att hinna fram till sin födelsedag den sista juli. Han hade tänkt att överraska brodern då, och hans fru. Han hade tänkt att bjuda in dem till kolonilotten på femtioårskalas och hoppas på att det skulle bli ett bra tillfälle för dem att starta om. Mitt i den lilla prunkande rektangeln som var hans skulle han ha dukat upp med skaldjurssoppa, rådjurssadel, egenodlade potatisar och tomater, champagne, chokladmousse och jordgubbar. Han hade velat ha kulörta lyktor och mjuka kuddar och värmande filtar på de egenhändigt snickrade bänkarna. Det rosa huset skulle bytt färg och

formspråk. Han funderade på vitt eller grönt. Kanske rent av svart för att riktigt bryta av mot alla andras gulliga miniatyrhus. Han ville ha två stora fönster och vindskivor utan krusiduller. Det var så mycket han ville på så lite tid. Varför det var så viktigt kunde han inte själv sätta ord på. Han hade inget han behövde bevisa. Kanske var det för att ha någonting neutralt att prata om. Eller så ville han helt enkelt få allt helt perfekt, som att det behövde vara perfekt från början för att de skulle ha en chans.

Med alla de planerna skulle han snarare vara klar om tio år. Det grämde honom. Om han hade stannat kvar i USA, började han ofrivilligt att tänka. Vilken fest det skulle ha blivit. Alla skulle ha varit där. Han skulle ha bjudit på stort. Fast utan Katie, vilket i sig var en omöjlighet. Med tanke på allt som hänt skulle ingen ha kommit. Det högg till i bröstet på honom när han tänkte på henne. Smarta, vackra Katie. Hon som sagt att hon tröttnat på honom. Vid det laget hade han för längesedan tröttnat på sig själv. De sista blossen njöt han extra av innan han fimpade.

Lugnet var för tillfället återställt. Nikotin hette hans frälsare. Han måste rycka upp sig nu. Tänka positivt. Tänka på allt som han faktiskt slapp nu, jakten, pressen, chefen, Katies syster i receptionen som tittat på honom med stora hundögon varje morgon de sista månaderna. Stora blåa ögon med gråa stänk närmast pupillen, täta svarta ögonfransar, precis som Katie men ändå helt annorlunda. De sa någonting annat, de var bedjande på ett vis som Katies aldrig hade varit. Han hade inte stått ut med den blicken. Han måste sluta tänka på det fast än hans hjärna verkade ha ställt in sig på att spela upp alla plågsamma minnen om och om igen. Men han måste

få slut på det, annars kunde han ju nästan lika gärna ha stannat kvar. När han gav sig av ville han ifrån allt, inte packa ner det i den enda resväskan och ta det med sig. Han hade även bestämt sig för att dra ner på rökningen, fast ändå tog han fram en cigarett till och tände den. Några flyttfåglar flög i ett V över hans huvud. Vingslag på vingslag. De hade just återvänt, precis som han. Det kändes trösterikt att veta att det inte bara var människor som hade behov av att komma tillbaka. Fast kanske var det trots allt enklare att vara en av många kanadagäss som alla hade samma mål.

Fan vad han kände sig ensam.